

KATJA

MAGICKÉ RELIKVIE II.

Natali Fox

Copyright © Natali Fox 2024
Cover © Laura Vaculová
Illustrations © Vlastimil Toček
Maps & Digital illustrations © Natali Fox
Slovak edition © Natali Fox 2024

ISBN 978-80-570-6092-5

KATJA

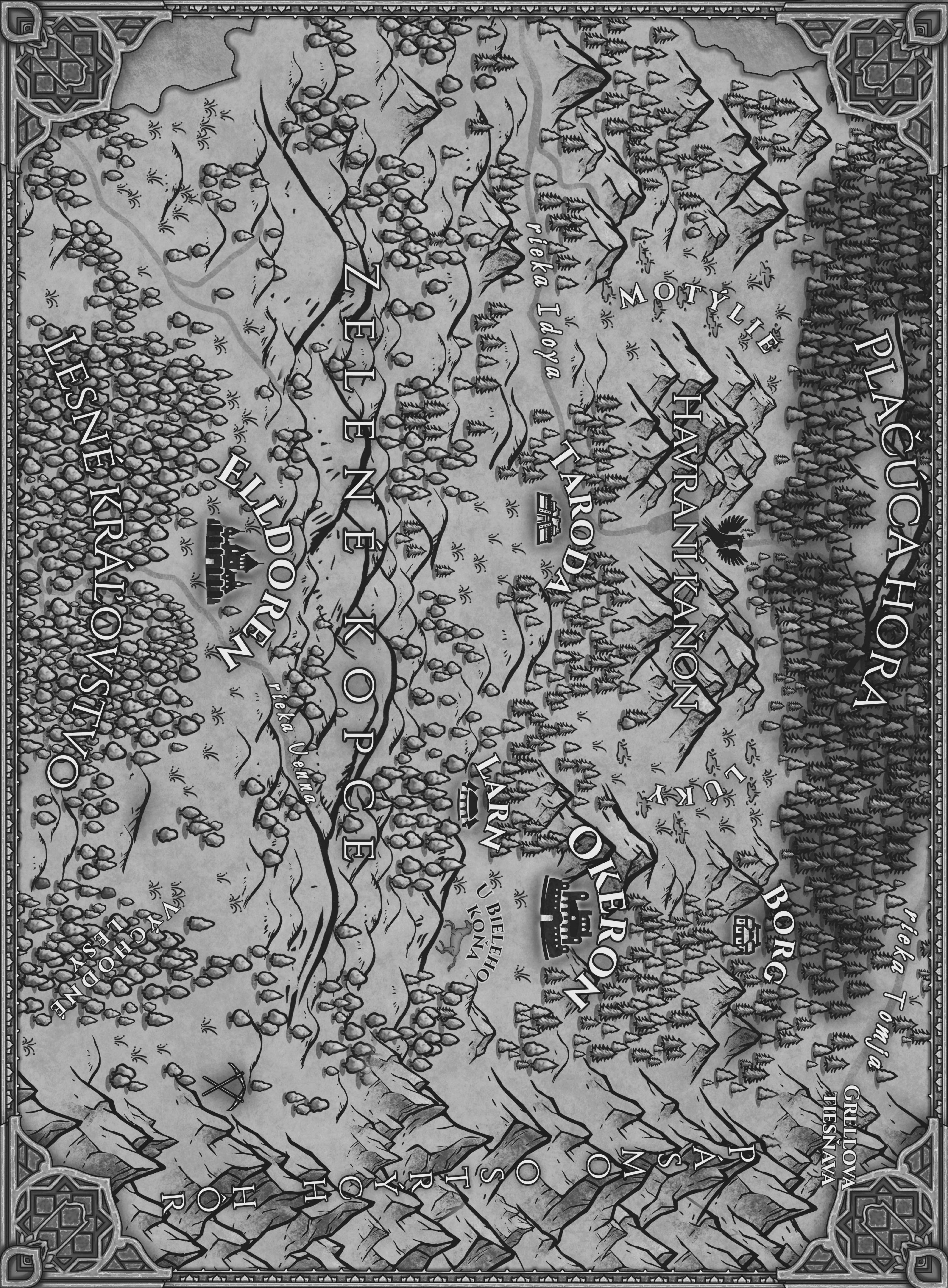
MAGICKÉ RELIKVIE II.

NATALI FOX

*Venujem všetkým tým, ktorí v sebe našli súcit
pre niekoho, kto ho voči nim nemal. Pretože súcit je
jeden z pilierov ľudskosti.*

*„Je v ľudskej povahe prekrúcať to, čo je logické, a prikladať váhu
tomu, čo možno iba lepšie znie. Hľadať senzáciu
tam, kde nie je. Pravda býva zväčša oveľa nudnejšia.“*

PLAČÚCA HORA

YALIZOV

riečka Idoya

HAVRANÍKANON

YAROD

ELDORÉN

ZELNE KOPCE

riečka Jerna

YARN

IGKY

OKHRON

BORC

riečka Tomja

LESNÉ KRAJOVSTVO

VCHODNE

BIELÉHO KONÁ

PASTRÝCH

GRIELOVA
TIEŠŇAVÁ

SPOZA OPONY

Dajkin

Cítil sa podvedený. A našťvaný, ale snažil sa to nedávať príliš najavo. Mal by byť vlastne rád, že si ho čarodejník vzal pod ochranné krídla, hoci ho z hlavného bodu svojej krátkej cesty vynechal – nedovolil mu vstúpiť na ostrov Siban. Vysadil ho kdesi na osamotenom pobreží s pár dekami a kresadlom. Dajkin ostrov ani len nezahliadol.

Strávil tam deň i noc, strhával sa zo sna a na druhé ráno, dolámaný a skrehnutý, čakal v tieni stromov, kedy zahliadne draka na oblohe, aj keď to bola hlúposť, pretože cez deň by si Zmaj len tak neletel jasnou oblohou. Dočkal sa ich až po zotmení a iba čo ho Svarog naložil, už leteli späť do Zodanu.

Žiadne problémy, žiadne zaujímavé putovanie, žiadne dobrodružstvo.

Nemohol a nechcel byť nevďačný. Svarog sa mu hneď na druhý deň ich cestovania otvoril viac, než by Dajkin vôbec predpokladal. Trpezlivo odpovedal, každú otázku bral seriózne a dokonca si z neho prestal robiť dobrý deň, no jeho občasné pochybovačné pohľady sa nedali prehliadnuť. Možno uvažoval, čo z toho, čo sa Dajkin pýtal, mohol myslieť vážne. Napríklad, či by čarodejník vedel predpovedať počasie. Alebo či by mohol lietať bez draka a iba sa vznášať v prúdoch vetra ako prízrak. Jeho predstavivosť bola obrovská hlavne odvtedy, čo mu ruka na okamih z ničoho nič zmizla. Veď sa práve niesol na chrbte bájneho draka, ktorému z papule šľahali plamene. Niežeby to videl na vlastné oči, ale raz drak kýchol a vyletel z neho zopár iskier.

„Čarodejníci nedokážu poprieť ani nijako prekabátiť základné fungovanie tohto sveta,“ hovoril mu. „Mágia nám dožičila dary, ktoré môžeme využívať, no všetko má svoje hranice. A nie každý čarodejník má tie isté schopnosti. Napríklad je pre nás typické, že sa vieme celkom rýchlo hojiť, ale určite existujú výnimky a ty môžeš byť jednou z nich.“

„Myslíte, že sa nebudem vedieť zázračne hojiť?“

„Nemyslím, iba ti tvrdím, že to tak môže byť.“

„Okrem toho, že by som mohol byť neviditeľný, dokážem aj niečo iné? Vidíte na mne niečo zvláštne? Lebo ja nie, dokonca sa cítim normálne.“

„Ako to mám vedieť, keď si so mnou jeden a pol dňa?“

„Nič zo mňa necítite?“

„Nie som pes, ale čarodejník. Ešte nič neovládaš, všetko je u teba vecou náhody a tvojho temperamentu.“

„Kedy sa mi rozžiaria oči?“

„Môže to trvať pár dní, alebo aj rok.“

„Tak dlho?“

„Zmenia sa ti až vtedy, keď sa v tebe mágia rozvinie natoľko, aby si mohol byť označený za čarodejníka. Ale mágia nie je zviera, nedokážeš ju skrotiť, musíš ju nechať prúdiť, načúvať jej, nechať ju v sebe zvnútorniť a hlavne sa ničomu nebrániť, inak sa to skončí zle.“

„Poznáte čarodejníka, ktorý sa tomu bránil?“

„Čarodejníka nie, no jednu magickú bytosť áno.“

„A?“

„Čo a?“

„Zbláznila sa tá bytosť? Prišla o rozum? Alebo sa zmenila na niečo neidentifikovateľné, napríklad na blatovú kaluž?“

„Prepána, kde na toto chodíš?“

„Mám veľkú fantáziu, otec vždy hovorieval...“

„A malé skúsenosti,“ odsekol mu Svarog nevrlo.

Podobné debaty mali každý deň a Dajkin sa rozhodol, že z neho vytiahne všetko, čo len bude môcť. Jeho mentor mal však jednu červenú čiaru, za ktorú nesmel vstúpiť. Jeho minulosť a ostrov Siban, prípadne všetko, čo s ním aspoň okrajovo súviselo. Dajkinovi nedôveroval, ten sa to ale chystal zmeniť, iba si musí počkať na správnu príležitosť. Takmer cítil v kostiach, ako sa smer vetra otáča, ako k nemu naraz vane priaznivý vánok, ktorý mu dával víziu perspektívnejšej budúcnosti.

„To vážne?“

Svarog mu pred dvere drevenice pohodil veľké vrece. „Tu je všetko potrebné na prežitie. Neďaleko odtiaľto je potok, daj sa na západ týmto smerom po lesnej ceste a začuješ ho. Voda v ňom je čistá. V drevenici nájdeš veci na varenie, sú tam posteľe a dajaké deky. Keď tak, oper si to.“

„Kedy ste tu boli naposledy?“

„Je to už nejaký ten mesiac.“

Vydral sa z neho zdĺhavý povzdych, ktorý mohol vyznieť nevdáčne, preto dodal: „Ďakujem.“

„Tváriš sa, akoby som ti sypal soľ na rany.“

„Budem tu sám. Nepoznám to tu.“

„Nefňukaj, nemôžeš ísť so mnou. Tvoje schopnosti sú nevyspytateľné. Predstav si, že by si uprostred mesta zostal neviditeľný, alebo čiast' teba, a potom by si sa znovu objavil. Neskončilo by sa to dobre.“

„Však hej, chápem. A ako často sem budete chodiť?“

„Pravidelne, ale neviem ti povedať, ako často. Nič ti tu nehrozí, nemusíš mať strach, len sa nevzdáľuj na východ, sú tam farmy, a celkovo, buď čo najnenápadnejší. Po zotmení nezakladaj veľký oheň, ideálne žiadny, a ak niekoho zahliadneš, schovaj sa.“

„Čo ak sem prídu vojaci z Larnu?“

Svarog k nemu pristúpil a prišpendlil ho planúcimi očami, no kútky úst sa mu vykrivili do úsmevu. „Tieto trasy mám overené, nechodí tadeo takmer nikto. V najhoršom povieš, že čakáš na svojho otca, ktorý odišiel na lov. Nemali by ťa brať násilím, pokiaľ sa len...“

Pokiaľ sa rovno pred ich očami nestane neviditeľným.

„Fajn. Ale čo tu mám robiť?“

Potľapkal ho po ramene. „Skús sa naučiť načúvať mágii. Je v tebe, ale ak ju chceš používať vedome a nie náhodne, musíš ju uchopiť. Mágia je dobrý sluha, ale zlý pán, na to pamätaj.“

Svarog sa nevrátil ani na tretí deň od jeho odchodu. Dajkin robil, čo mohol, aby sa zabavil. Našťastie v drevenici našiel nejaké knihy a dokonca kartovú hru, ktorej však nerozumel, no bavilo ho stavať si z nich domček. Občas si iba tak prezeral obrázky alebo ich otočil lícom nahor a zamiešal. Predtým, než niektorú z nich potiahol, položil si otázku, na ktorú mu mal obrázok predostrieť odpoveď. Často to vzdal pri nezmyselných kartách, napríklad vtedy, keď mu na otázku *Bude zo mňa dobrý čarodejník?* vyšla karta s vyškereným šašom, ktorý si strkal prst do zadku.

Mágia v ňom za ten čas asi opäť zadriemala. Skúšal sa na ňu sústrediť, často si pozeral svoj odraz v potoku, či neuvidí dve planúce bodky, ale nič také sa nestalo. Nevedel sa zneviditeľniť, dokonca ani omylom, keď sa raz zľakol potkana, ktorý vystrelil z otvorenej piecky. Nuda ho obkrútila ako had a on nevedel, ako sa jej zbaviť.

Svarog mu hovoril, že má trénovať, ale zároveň príliš netlačiť na pílu, vraj to príde samo. Mal čakať na ten okamih, precítiť ho. Postupnými krokmi by sa intenzita mágie mala stupňovať a ak to chcel zvládnuť, mal sa s ňou postupne zoznamovať. Teória to bola pekná.

Chodil často na prechádzky, lebo čo iné mu zostávalo, a Svarog mu ich vyslovene nezakázal, no netrúfol si ísť až na východ k farmám, keďže aj jedla mal dostatok. Prečesával riedke lesíky, dostal sa až k spomínanému potoku, kde sa občas umyl. Keď bol príliš fajnový, vzal si vodu do vedra so sebou a trochu ju prihrial v kotlíku.

Nie tak ďaleko od neho sa rozprestierala hmlová stena. Keď bol ešte doma, zdala sa mu desivá, no zároveň sa stala súčasťou ich sveta. Nemenila farbu ani štruktúru, bola to opona, za ktorú by sa nikdy

neodvážil. Nebol hlupák, vedel, že toto nie je o odvahe, ale o tom, či chce prežiť.

Teraz sa však nudil. Kým u nich v dedine ju iba občas počastoval pohľadmi, teraz sa na ňu upínal zrakom čoraz častejšie a neraz mu skrslo v hlave, či by k nej nemohol podísť bližšie. Iba tak, bez toho, aby sa jej dotýkal. Držal by si odstup. Pokiaľ vedel, nepohybovala sa takým tempom, že by mal pred jej hranicou utekať.

Na štvrtý deň samoty to skúsil. Vyrzil tesne po svitaní a keď bolo slnko už vysoko nad ním, dorazil k jej okraju. Ako správne dúfal, nehýbala sa, aspoň nie viditeľne. Čo ak boli jej pohyby skokovité? Jedna siaha raz začas? Radšej ustúpil o niekoľko krokov.

Zaklonil hlavu, aby dovidel na vrchol, ten bol však príliš ďaleko. Nikto nevedel, ako to vyzerá nad ňou, no Svarog sa mu zveril, že už ponad hmlu letel. Byť čarodejníkom sa tu ukázalo ako veľká výhoda. Hustá hmla bola ako perina, ktorá pokrývala krajinu, kam oko dovidelo, a vraj siahala až za kráľovské mesto Elldoren. Nevedel síce, ako je to ďaleko, no zrejme dosť.

Sadol si na zem a chvíľku tam tak pobudol, kým sa nechvel od zimy, hoci dnes nemrzlo. Sychravý vietor mu to však vynahradil. Všimol si, že Svarog nepociťoval chlad takmer vôbec. Aj počas letu bol ako nezlomný dub, zatiaľ čo Dajkin sa za ním krčil v kožuchoch. Hrubá šatka s čapicou mu zakrývali každý kúsok tela. Klopil oči, hoci ich mal prekryté tenkou látkou.

„No nič,“ zahundral sám pre seba, vstal a oprášil si zadok od hliny.

Kútikom oka čosi spozoroval. Chvatne sa strhol tým smerom a onemel.

„Neverím...“

Z hmly sa vykotúľalo telo a žuchlo na zem. Dajkin myslel, že je to mŕtvola, ktorú niekto vyhodil, ale tá by sa nerozhýbala, nie? Alebo to boli posmrtné krčie?

Cúvol a otočil sa na útek, no čosi ho zastavilo. Možno ľútosť alebo pocit, že by bolo nielen zbabelé, ale i odporne, nechať tu osamoteného človeka napospas osudu. Hanbil by sa za seba.

Podišiel k nemu, opatrne, akoby išlo o šelmu, ktorá naňho môže skočiť. „Pane? Haló?“

Ani nevedel, či je to žena alebo muž. Pomyslel si, že žena by pravdepodobne prechod hmlou neprežila, hoci on mal sotva čo hovoriť. Sám bol chudý a ľahký ako pierko, obyčajné dievča by v tomto malo proti nemu navrch.

Keďže osoba sa nehýbala, nezostávalo iné, než ju prevrátiť. Párkrát sa zhlboka nadýchol, aby si dodal odvalu, a potom dotýčného poriadne sotil do pleca. Podarilo sa. To, čo uvidel, mu vyrazilo dych.

Nešlo o človeka, ale o trpaslíka. Zrejme mužského pohlavia, aj keď si tým nebol istý, nikdy predtým žiadneho nevidel. Počul o nich rôzne príbehy a opis by rozhodne sedel, len sa v tých príbehoch nezdôrazňovali medzipohlavné rozdiely. Nosili ich ženy dlhé brady a zapletané fúzy? Lepšie sa mu prizrel. Musel byť starý, vrásky mu križovali tvár, avšak ani o tom nebol presvedčený.

Pokrútil hlavou. Ako sa sem dostal trpaslík? A vlastne, nežili všetci ďaleko v Trpasličích veľhorách, uzamknutí pred zvyškom sveta? Čo ak bol Dajkin prvým človekom, vlastne už takmer čarodejníkom, ktorý uvidel živého trpaslíka po dlhých storočiach?

Pochytila ho panika. Polomŕtvy trpaslík uprostred ničoho nebol dobré znamenie. Nikoho iného však nevidel.

„Čo teraz?“ hundral si a nervózne chodil sem a tam.

Trpaslík dýchal sípavo. Žil. Nemohol ho tu nechať, nech by to pre Dajkina znamenalo čokoľvek. Obišiel ho a opatrne vzal popod pazuchy, ale sotva trpaslíka posunul o dve siahy, už ho zaboľelo v križoch. Bol priťažký na to, aký bol malý, akoby mali trpaslíci kosti zo železa.

Vtom pocítil bodnutie v sluchách. Známe bodnutie, nie bolestivé. Obzrel sa. Svaroga nevidel, ale ucítil prítomnosť draka. Nech by sa akokoľvek snažil, nedostal by sa do dračej hlavy, to mu Svarog jasne vysvetlil, no Dajkin vedel, že myseľ, ktorá sa oňho obtrela, bola dračia a ničia iná.

A kde bol drak, tam bol Svarog. Aspoň dúfal.

NOCIAH

Cítila sa zle. Posledný boj s pavlkami si vypýtal svoju daň a bolesť chrbta jej brala zvyšky síl. Vedela, že sa zahojí, utŕžila aj horšie rany, len si nutne potrebovala oddýchnuť. Ležať, nemyslieť a ideálne spať.

Argosov priateľ Céres býval na okraji Stredozemnej tundry v zemi nikoho. Teoreticky tu mohli prespať bez toho, že by sa celú noc strhávali, či im zase nechcú podrezať hrdlá. Nejednakrát sa Argosa pýtala, či Céresovi naozaj môžu dôverovať, a po jeho poslednom prísnom *naozaj* jej neostávalo iné, než mu veriť.

Katja sedela pod stromom, z ktorého na ňu stále kvapkala voda z roztápajúceho sa snehu. Hľadela si na ruky špinavé od vlčej krvi a prachu. Bola celá ufúľaná, akoby sa mesiac neumývala. Vlasy sa jej zlepili od fŕkancov krvi, a keď si do nich hrabla prstami, zauzlili sa jej v nich.

Pár siah od nej Gadan striehol z krovia na vysoké sídlo obohnané múrmi, ktoré sa pred nimi rozprestieralo v celej svojej nádhere. Muselo disponovať mnohými hosťovskými izbami a služobníctvom, ktoré dokáže pripraviť ten najupokojujúcejší kúpeľ.

Katja si to predstavila a odrazu mala pocit, že zaspí. Ihneď vstala a začala sa prechádzať. Nemôže sa dať unášať predstavami, hoci krásnymi. Stále nevedeli, na čom vlastne sú. Keby musela, vydržala by bdiieť, ale v duchu sa modlila za mäkkú posteľ a nerušený spánok.

S námahou kráčala sem a tam, aby zamestnala nohy a prebrala oťaženie myseľ. Mala podozrenie, že minimálne jedno z rebier musí mať prasknuté. Každé nadýchnutie ju zaboľelo.

Zastavila a pridržala sa stromu. „Dočerta...“

Gadan sa zvedavo otočil. „Ste v poriadku?“

„Iba ma trochu bolia rebrá,“ odbila ho.

Gadan ju sledoval. „Udrel vás môj brat,“ povedal akoby mimochodom.

„Hej, domyslela som si, že je to on,“ napriek únave a bolesti sa nútila do prívetivého tónu. Už len z úcty ku Gadanovi. Zachránil ju, keď svojho brata zhodil do vody, ktorej dno bolo posiate ostrými skalami. „Ale zabil si ho.“

„Nemyslíš si,“ nesúhlasil. „Zhodil som ho do rieky, ale mohol to prežiť.“

„Čiže tvrdíš, že nás môže prenasledovať?“ oborila sa naňho. „Prečo si to nepovedal skôr? Čo ak ho rieka vyplŕula neďaleko odtiaľto...“ Vzápätí sa zastavila a pomasírovala si spánky. „Prepáč, nechcela som na teba kričať. Už mi to dobre nemyslí. To ten chrbát, dosť to bolí a rada by som si konečne ľahla. Pravdou je, že ti vďačím za život.“

Keď sa Gadan opäť venoval sledovaniu sídla, paranoidne sa poobzerala okolo seba. Preskúmala okolie myslou, aj keď to predtým urobila najmenej stokrát, a napokon si rezignovane povzdychla. Gadan by ho aj tak zachytil skôr než ona.

„Ak môj brat prežil, určite sa vrátil naspäť,“ povedal Gadan a zadržal sa do zeme. „Ale on neznesie porážku. Navyše, náš zákon mu káže dokončiť započaté. Keď nadíde správny čas, stretnem sa s ním.“

Katja bola z jeho slov trochu zmätená. Gadan sa predsa už rozhodol, že sa domov nechce vrátiť. Tak kedy by sa akože mali stretnúť? Pochybovala, že by svorka pavlkov vtrhla do Zodanu, to by rozhodne neprežili.

Vtom zahliadli Argosa, ako k nim kráča po rozbahnenej lúke.

„No?“ opýtala sa ho ako prvá Katja.

„Ste vítaní,“ povedal im obom a po tvári sa mu rozliat úsmev.

„Napriek tomu bude lepšie, keď tu zostanem,“ odvetil mu Gadan.

„Ludia by sa ma mohli naľakať.“

„Môj priateľ práve inštruuje svoje služobníctvo o tom, že medzi jeho hosťami bude tiež jeden gollský pavlk menom Gadan. Môžeš ísť s nami. Máš moje slovo, že ti nič nehrozí.“

Katja sa dnes prvýkrát usmiala, keď uvidela, ako Gadan prikývol.

Spoločne kráčali lúkou. V snahe vyhnúť sa blatu, našľapovali na husté trsy trávy. Už sa nevedela dočkať izby a teplého jedla. Zeleninový vývar s čerstvým bochníkom chleba by jej padol mimoriadne vhod. Vedel Argosov priateľ, že neje mäso?

Prechádzali nádvorím, na ktorom sa to služobníctvom len tak hemžilo. Starali sa o rôzne hospodárske zvieratá, prali v drevených kadiach, vešali bielizeň a tak podobne. Jeden statný mladý muž v Argosovom veku na ňu zostal civieť s vidlami plnými sena, dokonca si zabudol zavrieť ústa. Katja okamžite sklopila oči a keby mala kapucňu, ihneď by si ju prehodila cez hlavu.

Celou cestou do sídla sa na ňu lepili pohľady ostatných. Strapaté vlasy jej trčali na všetky strany, snažila sa ich uhladiť. Vedela však, že vlasy neniesli zodpovednosť za pozornosť, ktorej sa jej dostalo. Naschvál sa vliekla za Argosom a raz mu pristúpila pätu, na čo sa obzrel.

„No tak,“ povedal jej a pozrel vážne do očí. „Tu sa nemusíš skrývať, nič ti nehrozí.“

„Nie, Argos. Tu nie.“

Iba stisol pery a bez slov pokračoval ďalej.

„Myslím, že ja pútam väčšiu pozornosť,“ zapojil sa tichým zvrčaním Gadan.

Katja chcela namietnuť, že to tak nie je, ale keď zodvihla oči a poriadne sa porozhliadla, zistila, že mal pravdu. Služobníctvo si

síce najskôr všimlo ju (možno to mala na svedomí jej mágia), no ich zhrozené pohľady ihneď prechádzali na Gadana. Trochu si vydýchla. Bolo jej ho ľúto, avšak pocit úľavy z toho, že na ňu predsa len všetci necievajú, sa i tak dostavil. Gadan ju jednoducho zatienil.

Len čo vošli do vysokej sály, uprostred ktorej sa tiahol podlhovastý stôl, dvere na náprotivnej strane sa otvorili a dnu nebojácne vpochodoval muž, pričom jemný plášť za ním vial ako vo vetre.

Céres bol štíhly, vysoký ako Argos a krk mu zakrývala hustá čierna brada. Fúzy mal úhľadne zrovnané a čierne vlasy po pleciah učesané. Stál vyrovnane a za opaskom sa mu hompáľal meč. Katja tipovala, že ho nenosil na boj. Mal umocniť jeho postavenie, pripol si ho iba ako symbol. Jeho rukoväť bola posiatá zložitými obrazcami kvetov. Predstúpil pred nich a keď sa usmial, objavili sa mu drobné vrásky okolo očí a úst. Zdalo sa, že so sebaistým úsmevom narábal často.

„Vitajte,“ privítal ich a roztvoril ruky dokorán. „Volám sa Céres a je mi potešením prijať na svojom panstve Argosových priateľov. Neotáľajte a sadnite si, hneď privolám kuchárov, aby niečo doniesli. Určite ste hladní.“

„Bude asi lepšie, keď sa predtým umyjeme a oblečieme do niečoho čistého,“ podotkol Argos a pošúchal si zaschnuté krvavé škrvny na svojom oblečení. „Potrebujeme sa dať trochu dokopy.“

„Samozrejme, samozrejme, zariadim vám teplý kúpeľ.“ Pozrel na Gadana, avšak bez štipky odporu či strachu. Katji sa v tej chvíli zapáčil. „Snáď vy sa nekúpete... pán Gadan?“

Katji neušiel Gadanov šokovaný výraz. Ucho mal vystrelené nahor a oči vypúľil na hostiteľa, ktorý ani okom nemihol. Žeby tým oslovením uviedol gollského pavlka do rozpakov? Ľudia s ním zjavne takto nehovorili.

„Ak by ste mi dali iba veľkú kaďu s vodou, vystačím si. Dokážem si uloviť potravu. Ako nocľah mi dobre poslúžia vaše stajne.“

„Spať v mojich stajniach ako dobytok?“ zamračil sa Céres.

„Určite to tak chceš, Gadan?“ opýtal sa ho neisto Argos.

„Môžeš byť v noci so mnou,“ riekla Katja povzbudivo. „Budem rada.“

„Uvítal by som tie stajne,“ zabručal Gadan a jej napadlo, že za jeho rozhodnutím musí byť to pokukovanie miestnych. Chcel byť mimo dohľadu a možno aj na stráži. Vždy ich strážil, i keď ho o to vyslovene neprosili.

„V poriadku,“ privolil Céres. „Ale s vašim dovoľaním, do stajní dám priniesť veľký kus baraniny.“

Gadan stroho prikývol.

„Princezná Katja,“ pristúpil k nej a hlboko sa jej uklonil. „Je mi cťou vás tu hostiť.“

„Veľmi si vážim vašu pohostinnosť,“ povedala rýchlo Katja a jemne sklonila hlavu.

Céres sa opäť vzpriamil a zadíval sa na ňu. Pohľad mu so všetkým sebazaprením opätovala. Videl farbu jej očí a keďže nebol hluchý, určite sa k nemu dostali zvesti o princeznej, ktorá zradila svoje kráľovstvo. Neostávalo jej iné než veriť, že by Argosovu dôveru nezradil, a teda že ani neuveril rôznym báchorkám, ktoré o nej a Argosovi kolovali svetom. Katja si starostlivo uzamkla myseľ a do tej jeho tiež nevstupovala.

Chvíľu bolo medzi nimi ticho, keď ho konečne narušil Argos. „Môžeš nám teda ukázať naše komnaty, prosím?“

„Ach... áno, samozrejme,“ precitol Céres a pobral sa ku dverám, ktorými sem vošiel. „Poďte, nasledujte ma.“

Katja si dala záležať, aby už na Céresa nepozrela. S pohľadom upretým na zem prenasledovala Argosove topánky s Gadanom na chvoste. Ukázal im priestrannú komnatu s manželskou posteľou so zlatým baldachýnom, s veľkými klenutými oknami, ktoré miestnosť ešte viacej rozžiarili. V rohoch a na mohutnom pracovnom stole pri dverách, ktoré viedli na balkón, horeli desiatky sviec na vysokých kovových svietnikoch. V strede miestnosti si hovelá drevená vaňa vystlaná bielou látkou. Všetko na ich príchod pripravili a to naozaj v rekordne krátkom čase.

Céres sa im uklonil a ponúkol sa Gadanovi, že ho odprevadí do stajní. Katja pavlka obdarila úsmevom a následne s Argosom osameleli. Odšuchtala sa k posteli a veľmi opatrne sa posadila, no i tak sykla od bolesti.

„Si zranená?“ okmažite pri nej stál Argos so znepokojeným výrazom.

„Asi mám nalomené rebro alebo čo, bolí to ako fras,“ odvetila mu unavene. „Ale oddýchnem si a všetko bude zase po starom.“

„Máš zlomené rebro a celý deň nič nehovoríš?“

„Dnes sme toho zažili až-až,“ zmohla sa na odpoveď.

Narážala na všetky udalosti z noci – bitku s pavlkami, zrútenie skalnej steny do tiesňavy a Horanovu otravu, kvôli ktorej prišiel o ruku. Či to vôbec prežije, bolo otázne. Ešte teraz mohli blúdiť oblohou a hľadať pomoc.

„Katja, nemôžeš mi zatajovať zranenie. Ukáž mi to, prosím.“

„Veď áno, ukážem,“ pritakala mu, ale keď zatvorila oči a zvalila sa na posteľ, už ich nevládala opäť rozlepiť. „Neskôr, Argos... neskôr...“ Zdalo sa jej, že si povzdychol, potom ju pohltila tma.

Precitla na klopanie. Ťažkopádne sa prevalila na brucho a keď si poskladala zážitky z posledného dňa, uvedomila si, kde leží. Zakričala, aby vstúpili, nech klopal ktokoľvek. Dnu sa vovallili štyri ženy s vedrami plnými horúcej vody. Niesli aj fľaštičky, ktorých obsah vlievali do vane. Po miestnosti sa rozšírila kvetinová vôňa a Katja sa na kratučký okamih cítila ako kedysi doma. Tiež si zvykla do kúpeľa pridávať vonné oleje, levanduľový mala najradšej. Potom sa dve zo žien postavili k jej posteli a čakali, kým Katja vstane.

Namáhavo sa posadila a pokrútila hlavou. „Zvládnem to sama, ďakujem.“

Nenamietali, bez slov jedna za druhou odišli.

Katja zavrela oči a putovala celým sídlom. Prečesala miestnosti s cieľom zistiť, koľko ľudí tu asi tak žije. Čo sa týkalo služobníctva, narátala dvadsať, a tri ženy osamotene vo východnom krídle. Usúdila, že to budú Céresove dcéry a manželka, no podrobnejšie ich neskúmala.

Spokojne zhodnotila, že spánok jej prospel, akokoľvek dlhý už bol. Cez otvorené okno prúdil svieži chladný vzduch, no ona túžila po teple. Zatvorila okenice a zatiahla ťažké závesy, keďže vonku už panovala tma a miestnosť osvetľovali iba drobné sviečky. Z ich stojanov stekal horúci vosk až na zem.

Vrhla túžobný pohľad na teplú vodu. Neváhala ani okamih. Vy-zula sa a vyzliekla. Krvavé páchnuce nohavice šmarila pod nohy poste-le. Začala si prevliekať košeľu cez hlavu, ale dvihnutie rúk nahor jej krivilo tvár bolesťou. Tak si ju vyzliekala pomaly, trpezlivo, jednu ruku za druhou.

Nadšene vkĺzla do vane. Zalialo ju príjemné teplo a naskákali jej zimomriavky po celom tele. Sadla si a oprela hlavu o okraj vane, ktorá bola dosť hlboká na to, aby sa v nej celá stratila.

Ktosi opäť zaklopal. Okamžite zbystrila a usúdila, že to bude niekto zo služobníctva, no v neznámom za dverami spoznala Argosa. Počula, ako sa zhlboka nadýchol a potichu otvoril dvere. Strčil hlavu dnu a pozrel na posteľ, no keďže zívala prázdnotou, oči presunul k vani.

„Ahoj,“ vykukla Katja spoza okraja a zaškerila sa.

„Prepáč, myslel som, že si znovu zaspala. Dozvedel som sa, že si služobníctvo poslala preč, tak som sa chcel uistiť, či je všetko v poriadku.“

„V poriadku?“ veselo koplá nohami vo vode, až to tak čľuplo. „Te-raz je všetko v najlepšom poriadku.“

Argos neudržal tichý smiech. „To som rád. Smiem vojsť?“

„Ty tam ešte stojíš?“

S potmehúdkym úsmevom vošiel a sadol si na posteľ, bokom od

nej, no bolo tu šero, sotva by niečo uvidel. Všimla si, že je oholený a očesaný. Mal nové oblečenie, ktoré mu musel dať Céres. Lakťami sa oprel o kolená a pohľad zapichol do vyrezávanej komody na opačnej strane izby.

„Tunajší nábytok je naozaj vkusný,“ podotkla Katja so smiechom na krajíčku.

„Nechcem, aby si sa cítila nepríjemne,“ odvetil jej Argos pokojne a konečne k nej otočil tvár. Kútikom úst mu trhlo.

„Necítim sa nepríjemne,“ ubezpečila ho. „Skôr ubolene.“

„Ešteže to spomínaš. Sľúbila si mi, že sa môžem pozrieť na tvoje zranenie.“

Katja našpúlila pery a uhla pohľadom. „Pravda. Nie je tu žiadne zrkadlo, takže zatiaľ som si to nevidela ani ja. Bolesť mi vyžaruje od chrbta.“

Argos nadvihol obočie a hlavou kývol na vaňu. „Môžem sa pozrieť?“

Zhltna všetky svoje slová. Nemalo zmysel mu odporovať. Argos si jej ticho vyložil ako súhlas. Vstal a presunul sa k nej. Vzpriamila sa a narýchlo skontrolovala, či je jej hrud' ponorená vo vode. Sama nevedela, prečo sa naraz tak ostýcha, keď ju už videl do pol pása nahú.

Myseľ jej predostrela spomienky vrúcnych dotykov, ako ju hladil a bozkával po tele. Keby ich vtedy nevyrušil Horan, ktovie, kam by to až zašlo. Znervóznela.

„Nakloň sa dopredu,“ požiadal ju, keď si k nej čupol, tiež vyzeral mierne rozpačito.

Katja sa prinútila upokojiť. Nohy úplne narovнала, až sa jej špičky dotkli druhej strany vane. Trupom sa trochu predklonila a úplne mu odhalila chrbát. Argos sa presunul za ňu. „Prepána...“

„Čo je? Čo tam mám?“

„Si samá modrina. Presnejšie, jedna veľká modrina. Chrbát máš sýtočervený.“

„To sa zahojí. Ako vtedy, keď ma priľahol vlk v Plačúcej hore.“

Nastalo ticho ako v hrobe a Katja premýšľala, čo asi Argosovi hmýri v mysli. Nedovidela naňho.

„Horan dopadol oveľa horšie,“ zamrmlala Katja a pritiahla si nohy späť pod bradu.

„Nijako sme to nemohli ovplyvniť,“ odpovedal jej konečne Argos a posunul sa tak, aby si videli do tváre. „Príal by som si, aby sa ti toto nestávalo. Pri predstave, že by si mohla zomrieť, sa idem zbláznit.“

„Nezomrela som a zatiaľ sa nechystám,“ odpovedala mu celkom vážne a mokrou rukou ho pohladila po líci. Jazva sa mu bez strniska vynímala o to viac.

„Asi si musím na ten strach o teba zvyknúť,“ povzdychol si.

„Patrí to k tomu, nie? Ku mne? K nám?“ dodala neisto.

Nadvihol obočie a čakal, že to dovysvetlí.

„No k vzťahu, že sa o toho druhého bojíš, a najmä, ak nás hľadá Aria. Žijeme v čase vojen, je to o to horšie. Tiež som sa o teba bála,“ sklopila oči. „Keď som ťa videla na vrchole skál s mečom v rukách, pričom som netušila, čo plánuješ.“

Argos vzal jej dlaň a priložil si ju k perám. Zamyslene pozeral kamsi na okraj vane.

„Cítim, že si moje telo potrebuje oddýchnuť, trochu pospať. Potom budem na tom o dosť lepšie. A rada by som niečo zjedla,“ riekla mu už veselšie, nech rozptýli ponurú atmosféru. „Bude mi to dopriate?“

Naraz akoby ožil. „Céres nás pozval na neskorú večeru. Keďže som si myslel, že ešte spíš, povedal som mu, že ty zrejme nepôjdeš. Ale ak by si v sebe našla kúsok energie, budem rád, keď ma budeš sprevádzať.“

„Pravdupovediac, neviem, či sa mi tam chce ísť.“

„Nemusíš sa tu schovávať. Céres vie, kým si bývala a tiež kým si sa stala. Iba mu daj príležitosť dokázať ti, že je to čestný muž.“

Katja váhala. Céres bol ich dočasný hosť, nemala potrebu ho priveľmi spoznávať, no napokon prikývla a Argosova tvár sa uvoľnila v letmom úsmeve. Videla, že mu na tom záleží, nemusí byť zbytočne tvrdohlavá.

„Takže naša prvá oficiálna večera,“ snažila sa aj samu seba trochu rozveseliť.

„Áno, ale nie je to rande,“ kyslo jej odvetil Argos. „To si nechávam na inokedy.“

„Ale čo! Vy niečo plánujete, princ môj?“

„Princ môj?“ vyprskol smiechom.

„Dobre teda, znelo by ti krajšie budúci kráľ?“ šepala mu tajomným tónom a hlavu si položila na okraj vane bližšie k nemu. „Chystá môj budúci pán kráľ niečo romantické?“

Argos sa k nej naklonil a obdaril ju sladkým bozkom.

„Možno, keď sa naskytnie správna príležitosť,“ hravo na ňu žmurkol a začesal jej mokrý prameň za ucho.

„Možno netreba čakať na správnu, možno by si sa mal uspokojiť s akoukoľvek príležitosťou.“ Zamračil sa na ňu, tak dodala: „Povedz mi, ako by malo vyzeráť naše prvé skutočné rande.“

Chvíľu otáľal, aj keď videla, ako sa v jeho očiach zračí túžba a nekonečná láska. Zjavne si predstavoval, čo by vymyslel, keby nezúrila vojna.

Nečakala však, k čomu ho svojimi odvážnymi slovami dotlačí. Postavil sa za ňu a začal sa vyzúvať. Počula, ako si odopína nohavice,

a celkom stuhla. Oči vypliešľala na vodu, odrazu nevedela, čo má robiť. Stále ju bolel chrbát, vlastne celý hrudník, takže na niečo odvážnejšie, k čomu by mohlo medzi nimi dôjsť, dnes ani len nepomyslela. Ale čo vlastne čakala? Veď majú spoločnú komnatu a jednu posteľ, zavolała ho k sebe, keď sa kúpala. Určite to pochopil ako pozvanie.

Vošiel do vane za ňou a jej sa zasekol dych. Posunula sa trochu dopredu, aby mu vytvorila priestor, no ani nepípla.

„Iba sa o mňa opri,“ zašepkal jej potichu do ucha a ona pocítila jeho teplé dlane na ramenách, za ktoré si ju jemne pritisol.

Katja sa k nemu prisunula a hlavu si položila na jeho hrud', pričom sa usilovala o nenútenosť. Nevidela žiadnu časť jeho nahého tela, iba čo mu kolená vytŕčali z vody vedľa tých jej. Keďže bol podstatne vyšší než ona, musel sa vo vani viac krčiť. Hladil ju od dlaní až po ramená, ale ďalej nezašiel. Takže to nevnímal ako pozvanie, chápal, že so zranením toho Katja veľa nezmôže. V duchu si vydýchla, ale sa i zahabla sama pred sebou.

Vníkala jeho telo na tom jej. Srdce jej splašene tíklo a každé zažblnkotanie vody v tom tichu znelo ako ohlušujúci rachot. Vôbec prvýkrát sa spolu ocitli nahí, opretí jeden o druhého. Keďže Argos naozaj nič ďalšie neskúšal, postupne sa uvoľnila. Asi to cítil tiež, lebo odrazu ju odzadu zabalil do náručia a priklonil sa k jej uchu.

„Ak by to bolo v lete, išli by sme si zajazdiť na koňoch do hôr. Nabalil by som prikrývky, vankúše a košík plný jedla. Poznám jedno veľké pramenisko, za skorého leta tam rastú vysoké purpurové kvety, nikde inde v Aluvérii som ich nevidel. Sú zložené z veľkých lupeňov, čosi ako ruža, ale veľmi široká a bez trňov. Páčili by sa ti.“

„U nás také nerastú. Aspoň som si ich nevšimla.“

„Vyhovuje im kamenistý povrch v kombinácii s vodou, možno preto u vás nie sú. Nachádza sa tam jeden druh motýľov, ktorý keď sa dotkne lupienkov kvetov, zmení farbu a splynie s nimi. Raz som sa ich preto zľakol,“ zasmial sa, až jej hlava poskočila na jeho hrudi. „Sú ich tam stovky. A keď vyjdú hviezdy, ich svit sa odráža od hladiny vody, ktorá je hladká ako zrkadlo. Prameň má svoje pokojné zákutia.“

„Znie to úžasne, až mám pocit, že preháňaš.“

„Prisahám, že nie.“

„Vzal si tam niekedy niekoho?“

„Nie, bola by si prvá. Nepoznajú to tam ani Viola s Horanom. Dostať sa tam dá cez jednu jaskyňu a pokiaľ o nej nevieš, natrafiš na ňu iba náhodou.“

„Ako si ju objavil ty?“

„Neuveríš, ale vlietla do nej Kora, a tak som ju nasledoval. Ukázala mi jedno z najkrajších miest v Aluvérii. Aspoň pre mňa. Raz

som tam bol počas búrky a Kora mi robila spoločnosť. Cítil som sa dobre a zároveň tak..." zmlkol, zjavne hľadajúc to správne slovo, "... naplnene. Sám s tým úchvatným divadlom nad sebou."

"To muselo byť nádherné, aj keď búrky veru nevyhľadávam," priznala. "A kde je Kora teraz?"

"Zrejme na love. Sme blízko Aluvérie, tieto končiny sú jej známejšie. Vždy odo mňa odlietavala za Alétom, hoci ten už teraz nežije."

Katja zrazu pocítila neodolateľnú túžbu otočiť sa a pobožkať ho. Svoje líce tisol k tomu jej, ramenami ju celkom ukryl a ona dľaňami zašla až na jeho vytrčajúce kolená. Keď sa ho dotkla, zatajil dych. Avšak vlastná bolesť ju brzdila, a tak sa neodhodlala k trúfalejším dotykom.

"Konečne máme súkromie," povedal a pobožkal ju na líce.

"Akurát, že som dolámaná."

"Preto sa veľmi nehýb a oddychuj. Zatvor oči, pospi si, voda bude ešte dlho horúca. Ja ťa budem strážiť, aby si sa náhodou neutopila."

Katja sa zasmiala a nebola si istá, či to myslel vážne, no viečka jej oťaželi. V Argosovom náručí sa cítila bezpečne.

"Katja?"

"Hm?"

"Ešte raz sa ospravedlňujem za svoj dnešný výstup. Myslím to, ako som bol na teba hrubý po tom, čo Briam odletel s Horanom a Lianou. Odháňal som ťa od seba, ale teraz, s čistou myšliou, viem, že by som to nikdy nechcel. To ten meč, jeho mágia akoby nás chcela rozoštváť, hoci to znie smiešne. No obávam sa, že sa to zopakuje, preto, prosím, maj so mnou trpezlivosť."

"Budem po tvojom boku, v dobrom aj v zlom."

Pootočila hlavu a perami sa obtrela o jeho krk, na ktorý mu vtisla bozk. Tuhšie ju objal, ale zároveň tak, aby jej nespôsobil bolesť.

"Budem tvojím zrkadlom, keď sa nebudeš môcť vidieť," vydýchla. "Tvojou kotvou, keď sa nebudeš vedieť zastaviť, a ohňom, keď sa začneš strácať v tme. Žiadny meč, žiadna mágia nie je viac než to, čo k sebe cítime. A po dnešku už viem, že tvoje výstupy musím brať s určitou rezervou."

Keď zdvihla oči, jeho pery skrášľoval úsmev. Pobožkal ju.

"Milujem ťa," šepol jej pomedzi bozky.

Opäť si ju jemne uložil na hrud' a stále ju objímal.

"Aj ja teba," vrátila mu vyznanie.

"Teraz si skús pospať."

Hmla bola ani nie na siahu od nej. Biele kúdole sa prevaľovali pred jej očami a keby urobila čo i len jeden krok vpred, možno by ich vdýchla. Strpnuto stála na mieste, neschopná zutekať.

Nechcela sa k hmle približovať, napriek tomu sa to dialo. Hmla ukrývala zlo.

Do uší jej prenikol zvuk rinčiacej reťaze. Pravidelné desivé hrkotanie. Pátrala po zdroji, ale nemohla pohnúť hlavou. Jej oči zmätene pozerali sem a tam, nič nenachádzajúc. Napriek tomu sa zvuk násobil...

CÉRES

Katja sa strhla na šplechot vody. Ešte stále ležala vo vani, v ktorej voda takmer úplne vychladla. Pohla sa, keď si začudovane uvedomila, že ju niekto objíma okolo brucha. Našťastie, pamäť sa jej prina-
vrátila rýchlo.

„Už je ti lepšie?“ opýtal sa Argos a stiahol z nej ruky, aby sa mohla narovnať.

„Áno, myslím, že áno. Ďakujem.“

Pobozkal ju na krk a požiadal, aby sa trochu posunula. Vzal jeden z olejčekov spod vane a začal jej ho vtierať do mokrých vlasov. Kým jej ich čistil, ruky trochu podvihla a prekvapene zistila, že bolesť medzi lopatkami začínala povoľovať. Zmenila sa na akúsi stuhnutosť. Azda to na ďalší deň vymizne úplne.

Kým jej Argos umýval vlasy, ona si vydrhla zvyšok tela. Predtým, než vstal, aby sa osušil, jej vtisol bozk na zátylok. Katja sa na chvíľu ponorila do spenenej vody až na dno vane. Keď sa vynorila, Argos mal nohavice, chýbala mu už len košeľa. Žiarivo sa na ňu usmial a podal jej plachtu. Kým sa utierala, zašiel k vyhasnutému krbu, aby v ňom rozdúchal oheň.

Oblečená v akejsi bielej sutane s kapučnou, ktorú našla rozprestretú na okraji postele, vykročila k nemu a od chrbta ho objala. Kľaciač na zemi, sledoval rozhorievajúce sa polená.

„Som rada, že si tu,“ povedala mu.

„Kde inde by som bol.“ Nešlo o otázku, ale o konštatovanie bez štipky ironie. Povedal to absolútne samozrejmým tónom. V skutočnosti mohol byť na miliónoch iných miest, kde by bol potrebnjší.

„Gadana si videl?“

„Áno, predtým, než som sem prišiel. Je v stajni s obrovským kusiskom mäsa.“

„Na večeru sa k nám nepripojí?“

„Nie, uprednostnil slamu.“

„A kedy sa začína večera?“

„Už nám raz klopali, no požiadal som ich, aby to posunuli.“ Prekvapene naňho pozrela. „Chcel som, aby si si poriadne oddýchla.“

„Vďaka, pomohlo mi to, ale som taká hladná, že isto aj škúlim.“

Pobaveno sa zasmial. „Prídu nás zavolať každú chvíľu.“

„Je dosť pokročilý čas. Nebyť nás, asi by Céres a jeho rodina dávno spali.“

„Áno, ale my nie sme len taká hocaká návšteva.“

Sadla si na zem vedľa neho s prekríženými nohami, zapletajúc si mokré vlasy do kostrbatého vrkoča. Obaja mlčali.

Ticho medzi nimi jej však neprípadovalo napäté ani nepríjemné. Skôr akoby si po veľmi dlhom čase užívali zaslúžený pokoj a načúvali praskaniu ohňa.

„Mračíš sa,“ bez emócie skonštatoval Argos a až vtedy si všimla, že ju kútikom oka sledoval. „Na čo myslíš?“

„Nič to nie je,“ mávla rukou chabo. „Len že od Bieleho mesta mám jeden sen, ktorý sa mi stále opakuje.“

„Aha. Pokiaľ je to veľmi osobné, nemusíš ďalej hovoriť.“

Mračila sa na vrkoč, premýšľala ako sen podať. „Mám pred svojimi snami rešpekt, keďže sa mi vždy naplnili. Presnejšie odvtedy, čo sa vo mne prebudila mágia. Myslím, že Urša ma v nich varuje pred blížiacou sa hrozbou alebo niečím, čo sa má stať.“

„A akú hrozbu vidíš tentoraz?“

Prestala zapletať. „Hmlu. Vidím, ako sa stále približuje.“

Keď dorazili na neskorú večeru, privítal ich Céres, ktorý si upíjal z vína.

„Zdravím vás. Len sa posaďte. A prisahám, jedla som sa ani nedotkol.“

„To je v poriadku, pokojne si mohol,“ kývol mu uvoľnene Argos a odsunul Katji stoličku, na ktorú sa posadila.

Katja sa neisto poobzerala po sále a znervóznilo ju toľko služobníctva navôkol. V šatách, ktoré jej priniesli, sa cítila stiesnene, lenže svoje špinavé oblečenie si nemohla dať. Vzali jej ho a práve sa niekde sušilo. Teraz mala na sebe splývavé šaty trávovozelenej farby, čo bola tá najmenej pútavá voľba z ponúkaných možností. Aj dlhé rukávy a okrúhly výstrih sa zdali decentnou voľbou.

Hneď ako sa usadil Argos, na Céresov pokyn sa spustila kaskáda automatických pohybov čašníkov, ktorí jej núkali raz vodu, potom víno, neskôr akýsi zvláštny horúci nápoj blatovej farby. Na kolená jej prestreli biely obrúsok, a keď sa za niečím načiahla, či nebudaj skúsila vstať, skákali a nakladali jej jedlo na tanier. Hoci rukami neraz mávla, aby to nechali na ňu, veď nebola nevládna, po chvíli rezignovala. V Elldorene na hrade jej otec takéto maniere nevyžadoval, iba keď hostili niekoho mimoriadne vzácneho. Nechala teda sluhov tak a sústredila sa na jedlo. Vybrala si rôzne zeleninové a ovocné šaláty, slané i sladké pečivo a oku lahodiacu zemiakovo-bylinkovú kašu.

„Princezná Katja, máte veľký apetít, ako pozerám,“ podotkol odrazu Céres. „A zaujímavé chute.“

Katja prestala žuť a plná lyžica kaše jej poklesla do taniera. Céres sa pobavene usmieval, ona mu ho iba vlašne opätovala.

„Je to výborné,“ prehovorila, keď sťažka prehltila a vystrela sa. „A som naozaj hladná.“

„Pravdaže, to verím, po takej náročnej ceste. Som poctený, že vám tak chutí, len nie som zvyknutý, aby špeciálne ženy vznešeného pôvodu, čo vy isto ste, jedli, nazvime to, lačne.“

Argos sa zasmial a pozrel na stárpnutú Katju. „To bol v jeho prípade kompliment.“

„Vážne? Znelo to skôr ako urážka.“ No trochu sa uvoľnila. „Princezná alebo nie, žalúdky máme všetci rovnaké. Ten svoj teraz potrebujem naplniť, pokiaľ nechcete, aby som vám neskôr kradla jedlo rovno z kuchyne.“

Céres vybuchol do smiechu. „A ste aj vtipná, princezná.“

„Stačí Katja.“

„Tak teda Katja. Je veľmi zvláštne vás tu mať a pozerat' sa, ako jete moje jedlo, používate moje komnaty, a pritom počúvať, aké chýry o vás kolujú.“

„Skús to priblížiť,“ požiadal ho Argos, tentoraz trochu vážnejším tónom.

Céres mykol plec om a znovu pokračoval v jedení. „V Aluvérii sa o Katji rozpráva, že vytvorila tajný spolok, s pomocou ktorého chce zosadiť kráľa Remusa a kráľovnú Braviu. Vraj využíva spojenectvo s chimérami...“

„Hlúposť,“ vyletelo z Katje a omylom jej príbor s cinknutím dopadol do taniera.

„Áno, hlúposť,“ prikývol Céres a pokojne Katji opätovoľ pohľad. „Viete, svet sa zmenil, aspoň tu v našom okolí, a neprestáva sa meniť. Ľudia žijú v každodennom strachu, atmosféra medzi kráľovstvami je dusnejšia než chvíľu pred poriadnou búrku. Vojna prebieha na hraniciach aj vnútri. Pravidelne mi sem chodia na návštevu nezvaní hostia.“

„Ako to myslíš?“ zarazil sa Argos.

„Pred dvoma dňami sem prišla pätnásťčlenná skupina jazdcov, ktorí v mene kráľa Aluvérie prehľadali celé panstvo. Hľadajú teba, Argos, a všetkých, ktorí ti pomáhajú. Vracajú sa sem pravidelne v intervaloch štyroch až piatich dní. Zhruba o dva dni by sem mali opäť zavítať a vy tu už nebudete v bezpečí.“

Katja prestala jesť. V bezpečí by nebol ani Céres a celé jeho panstvo. Vrhla znepokojený pohľad na Argosa, ktorý tuho zvieral lyžicu.

„Spôsobili ti nejaké škody?“

„Zatiaľ nie, ale prehľadali aj myšacie diery,“ zavrtil hlavou a poriadne si odpil z vína. Keď čašu položil na stôl, chvíľku ju zamyslene otáčal. „Idú na nás ťažké časy,“ prehovoril pomaly a azda trochu smutne. „Zajtra s rodinou opúšťame panstvo.“

Nastalo krátke ticho.

„Už sa tu necítim bezpečne. Vás nevyhadzujem, môžete tu zostať, koľko potrebujete, ale posledné služobníctvo odchádza dva dni po nás. Musia počkať na statkára, ktorý si chce odkúpiť väčšinu môjho dobytká. No neradil by som vám zdržiavať sa tu ani o deň navyše. Vlastne je veľké šťastie, že ste dorazili teraz a nie o niekoľko dní. Už by ste ma tu nezastihli.“

„Kam pôjdeš?“ spýtal sa ho Argos.

„Skúsime šťastie na severe, tesne pod Búrkovými vrchmi. Náš spoločný priateľ Cheirón nám dočasne ponúkol dom. Ide o vcelku opustené miesto, môžem tam presunúť niečo málo zo svojich zvierat a prečkať časť tejto vojnovnej búrky. Nikto nás tak ďaleko na severe nebude z ničoho upodozrievať. Tu sme ako päť na oko, na hranici kráľovstiev, kúsok od frontu. Som presvedčený, že si o nás myslia, že schovávame dezertérov.“

„Takže Cheirón Ťa kontaktoval?“ spýtal sa trochu dychtivo Argos.

Z jeho hlasu bolo zrejmé, že sa musel veľmi ovládať, aby tú otázku nevyprskol hneď, ako ho Céres spomenul. Katja si matne spomínala na nejakého koniara Cheiróna, ktorý Argosovi pomáhal hľadať meč v horách.

„Nie,“ smutne si povzdychol Céres. „Mal som to s ním dohodnúť dávno predtým, než sa to celé takto pokašľalo. V podstate odvtedy, čo som sa dopočul o Ariinej vzrastajúcej moci v Trésii. Keď trésijské severné hranice ešte neboli obohnané hmlou a ani tu sa nehemžilo toľko vojakov, no tušil som, že sa rútime do priepasti. Verím, že Cheirón dohodu dodrží a na severe nájdeme dom, ktorý pre nás dávnejšie pripravil. Nebol som s ním niekoľko mesiacov a ani s nikým iným z tvojej výpravy.“ Takže vedel o tom, čo sa v horách Argosovi stalo. Zmienil sa Céresovi o meči? Akí blízki si títo dvaja boli? „Listy sú nebezpečné, radšej som sa stal hluchým a slepým. Pre dobro rodiny.“

„Pochopiteľne,“ prikývol Argos, napätie v jeho pleciach sa nedalo prehliadnuť. Zatínal sánku a vymieňali si s Céresom veľavýznamné pohľady. „Verím však, že sa niekde schovávajú a v tichosti broja proti tej čarodejnici. Samozrejme, v rámci svojich možností. Teraz nie je vhodný čas sa príliš ukazovať a podnikať nezmyselné útoky.“

„Možno iba čakajú na príležitosť,“ utrúsil na pol úst Argos.

Možno čakajú na Argosa, preletelo Katji myslou.

Céres prikývol a zodvihol plnú čašu vína, ktoré mu sluha obratne dolial krátko predtým, než sa k nej načiahol.

Katja zapichla oči do zemiakovej kaše. Hrýzla si peru a nervózne podupkávala nohou. Presne tejto chvíle sa obávala. Chvíle, ktorá jej nastaví zrkadlo a ukáže, že jej a Argosov život sa vzájomne nezlučujú,

naopak, vietor akoby chcel každého zaviať inam. Jeho čakali povinnosti v domovine, ona sa zase vracala do Zodanu, odkiaľ by azda mohla nejako pomôcť. A popritom pátrať po poslednom stratenom kameni vetra. Nakrátko si mysleli, že to dokážu, že sa ich cesty prešli, pretože to akási vyššia mágia chcela. Alétes tomu veril, ale podľa Argosových slov to bol pološialený čarodejník s výpadkami pamäti.

Trochu sa otriasla. Nebude fňukať nad ničím, čo ešte ani neprišlo. Otočila sa k Argosovi a chcela ho vziať za ruku, povedať mu akékoľvek slová útechy. Nahlas vyjadriť nádej, že jeho priatelia budú určite v poriadku, no paralyzoval ju vysoký výkrik neznámej ženy.

„Ááá! Tak si v poriadku!“

Osoba, ktorá na seba strhla všetku pozornosť v sále, sa k nim kolísavo niesla v bohatovrstvených šatách ružovej farby. Utekala rovno k Argosovi a teatrálnne sa mu hodila okolo krku, takže skoro spadol zo stoličky. Na poslednú chvíľu sa zachytil okraja stola. Držal sa ho ako kliešť až dovtedy, kým ho ona nepustila.

Katja prekvapením pootvorila ústa. Neznáma mladá žena sa naňho zoširoka usmievala, dokonca mu vtisla dlhý presladený bozk na líce a Katji sa zezdalo, že sa ho pokúsila pobozkať aj na krk. Argos sa jej šikovne uhol, keď sa načiahol za čašou, čím sa vymanil z jej zovretia. Ona skackala na mieste a popritom od nadšenia zatlieskala. Vnoria sa svoj zadok s objemnou sukňou do stoličky hneď vedľa Argosa a zvrtila sa k nemu, podopierajúc si bradu rukou.

„Veľmi som dúfala, že prežiješ a vrátiš sa späť,“ povedala natešene a surovo vytrhla obrúsok z rúk jednej služobnej, ktorá k nej pristúpila.

„Dovoľte, aby som vás zoznámil,“ prehovoril Céres s úsmevom, slová adresoval najmä Katji. „Toto je moja dcéra Faria, mladšia z dvoch, avšak očakával som, že už bude späť, tak ako jej staršia sestra. S Argosom sú dlhé roky priatelia, asi preto si k nám zavítala, však, Faria?“ teraz sa otočil k dcére, ktorá zamilovane hľadela na Argosa a Katju si vonkoncom nevšímala. „Faria?!“

„Áno, otec?“

„Sedí tu s nami vzácny hosť,“ dodal dôrazne, pričom zmena tónu jeho hlasu bola razantná. „Princezná Katja z Trésie. Mala by si jej preukázať náležitú úctu.“

„Ach,“ prinavrátila sa späť do reality a konečne ku Katji zodvihla malé hnedé oči. Prezerala si ju od končekov vlasov až po lem šiat, ktorý vytrčal spod stola.

„To je v poriadku,“ mávla rukou Katja. „Rada vás spoznávam, Faria.“

Céresova dcéra vstala, no vzápätí si zase sadla, tváriac sa, akoby ani nevedela, čo sa v takejto chvíli patrí urobiť. Dokonca to vyzeralo,

že si iba ponaprávala šaty. Katja si nebola istá, či sa z nej má smiať alebo ju poľutovať. Všimla si, ako Argos s povzdychom zatvoril oči.

„Prepáčte, som to ja ale nemešlo,“ vypadlo z nej napokon a začala si obtáčať svoje kučeravé plavé vlasy okolo prsta. „Samozrejme, že som vedela, že ste tu i vy, princezná, veľmi ma teší a som *poctená*,“ posledné slovo zdôraznila a vrhla pohľad na otca, „že ste k nám zavítali. Keď som však zahliadla Argosa, celkom som sa zabudla ovládať.“ Opäť vstala, trochu nemotorne sa uklonila a podtrhla to trápny chichotom.

„Už si sadni, prosím,“ uzemnil ju otec. Rýchlo nacapila zadok späť na stoličku.

V sále nastalo ticho. Všetci sa radšej pustili do jedla. Bolo počuť už iba cinkanie príboru a šum oblečenia. Katja vnímala dych a tikot srdca každého človeka v sále. Céres naštvane krájal kus mäsa, pričom z neho sálala frustrácia a zahanbenie. Argos tupo civel na čašu s vínom, ktorú ešte stále držal v rukách, a Faria sa obzerala naňho. Neprestajne. Dala si hlt do úst, pozrela na Argosa. Odpila si, pozrela naňho. Utrela sa obrúskom, zase pohľad k nemu.

Katja až vtedy pochopila, čo tým Horan myslel, keď jej raz povedal, že sa má tešiť na fúriu. Fúria je Faria.

„Takže fúria,“ precedila cez stisnuté pery v momente, ako silnejšie udrela vidličkou o tanier, aby ju nikto iný nezačul.

Argos na ňu prosebne pozrel. Nateraz sa to teda rozhodla ďalej nerozvádzať. Po chvíli sa však rozrečnila Faria. Rozprávala a rozprávala, o sebe a o tom, čo celé mesiace robila. O jej komnate, šatách, známych a priateľoch, o jedle, ktoré si vedia sami zaobstarať, presnejšie jej otec, a tak ďalej. Katja ju prestala vnímať, slová sa jej zlievali do jedného vysokého tónu, ktorý jej privedil tlak na spánkoch. Odsunula tanier a vstala.

„Ospravedlňte ma, ale som veľmi unavená,“ prerušila Fariin príval slov, čo bol malý úspech.

Céres vstal a zase raz sa jej hlboko uklonil. „Prirodzene, po tom, čím ste si prešli, by som ja spal v kuse aspoň týždeň, hoci mi Argos stihol predostrieť iba skrátenu verziu vašej cesty. Želám vám nikým a ničím nerušenú noc. Cíťte sa tu dobre a keby ste čokoľvek potrebovali, služobníctvo je vám k dispozícii.“

„Odprevaďím...“ začal Argos.

„Argos! Povedz mi ešte, ako je vôbec možné, že ťa tvoj otec hľadá? Vraj si vlastizradca! Ty? Veď si jeho syn! To je poburujúce. Keby môžem, sama mu do očí poviem, čo si o tom myslím, a...“

„Nechám vás tu,“ usmiala sa na nich kyslo Katja a odišla tak rýchlo, ako jej to šaty a topánky dovoľovali.